

Aa Bb Cc Dd Ee
Kk Ll Mm Nn Oo
Uu Vv Ww Xx Yy

ศัพท์-แสงแห่งชีวิต

สมัยเมื่อ 40-50 ปีก่อน โรงเรียน
รัฐในต่างจังหวัดเริ่มสอนภาษา
อังกฤษเมื่อขึ้นชั้นประถมปีที่ 4
ผมโชคดีได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ
ตั้งแต่ชั้นประถมปีที่ 1 และรักวิชา
นี้มาก แม้มองไม่เห็นว่าจะได้ใช้
ประโยชน์อะไร ในเมื่อตอนนั้น
เชื่อว่าตนเองคงฝังตัวอยู่ในสังคม
แคบ ๆ ของต่างจังหวัดไปจนตาย

แต่ชีวิตเป็นเรื่องไม่แน่นอน
และคาดไม่ถึง ผมจับพลัดจับผลู
ได้ 'ไปเมืองนอก' กับเข่าบ้าง! และ
ต้องใช้ภาษาอังกฤษทุกวันนับแต่

Ff Gg Hh Ii Jj
Pp Qq Rr Ss Tt
Zz

วันที่ไปต่างประเทศครั้งแรกจนถึงวันนี้

สิ่งดี ๆ ที่ได้จากการรู้ภาษาอังกฤษไม่ใช่ไอ้โก้หรือความเท่ว่า “ฉันก็พูดอ่านภาษาอังกฤษได้” (สมัยนั้นนักศึกษาชอบทิวหนังสือภาษาอังกฤษขึ้นรถเมล์โดยโชว์ปกให้ทุกคนเห็น!) แต่มันเป็นเครื่องมือสำคัญชิ้นหนึ่งในการเรียนรู้ศาสตร์ต่าง ๆ ผ่านหนังสือและสื่ออื่น ๆ จำนวนมาก เนื่องจากศาสตร์สำคัญในโลกเขียนด้วยภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ แม้แต่ระบบคอมพิวเตอร์ก็เดินเครื่องด้วยภาษาอังกฤษ

ดังนั้นหากต้องการความรู้ในระดับสากล ก็ไม่มีทางเลือกต้องรู้ภาษาอังกฤษในระดับดีใช้งานได้ เป็นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อประโยชน์ของการแสวงหาความรู้ หากรู้จักใช้ ก็มีประโยชน์มหาศาล ไม่ใช่เรื่องการเห่อฝรั่งแต่ประการใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออยากรู้เรื่องวิทยาศาสตร์สายที่เมืองไทยไม่ค่อยได้สอนหรือไม่ค่อยมีใครสนใจ เช่น ดาราศาสตร์ จักรวาลวิทยา ฟิสิกส์ ฯลฯ

ชีวิตเราทุกคนเริ่มจากความไม่รู้ ค่อย ๆ เรียนรู้ไปที่ละน้อย โดยมีภาษาเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งในการแสวงหาความรู้

ศัพท์แสงจึงเป็นแสงแห่งความรู้อย่างหนึ่ง!

ผมมักได้ยินเด็กรุ่นหลังพูดว่า เมื่อเรียนจบมหาวิทยาลัย ก็โล่งอก โยนตำราทิ้งได้แล้ว ต่อไปนี้ไม่ต้องเรียนตำรา nữaไปอีก!

ทัศนคติที่ว่าเรียนจบก็หยุดเรียนนี้อันตรายอย่างยิ่ง เพราะโลกเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ความรู้ล้าสมัยได้ จึงต้องเติมของใหม่เข้าไปในหัวเสมอ ๆ เรามีอาจอยู่หนึ่ง ใช้แต่ความรู้และข้อมูลเก่า ต้องอัปเดตตัวเองด้วยความรู้ใหม่ ๆ เสมอ ไม่อาจเกียจคร้าน เพราะความรู้ไม่มีวันเรียนหมด เผลอนิดเดียว นอกจากจะไม่ได้ความรู้ใหม่ ความรู้เก่าก็พลอยเลือนหายไปด้วย ดังที่ผู้ใหญ่เคยเปรียบว่าเสมือนการพายเรือทวนกระแสน้ำ หยุดพายเมื่อไร ก็ถอยหลังทันที หรือ “ไม่ก้าวหน้าคือถอยหลัง”

เครื่องมือสำคัญที่สุดคือความใฝ่รู้ เครื่องมืออีกชิ้นหนึ่งคือการรู้ภาษาต่างประเทศ ช่วยเปิดประตูบานใหม่ สู่ความรู้ใหม่ ๆ

ทว่าการเรียนภาษาก็ไม่ต่างจากการใช้ชีวิต เริ่มจากความไม่รู้ค่อย ๆ ศึกษาทีละน้อย หมั่นสะสมศัพท์ใหม่ ๆ ซึ่งเมื่อได้มากขึ้น ก็มีพลังในการเปิด ‘ประตูบานใหม่’

ศัพท์แสงจึงเป็นแสงแห่งชีวิตอย่างหนึ่ง!

แม่ผมไม่มีโอกาสเรียนหนังสือในโรงเรียน ไม่ได้จบแม้ชั้นประถมศึกษา แต่พูดได้ราวสิบภาษา คือ ภาษาจีนทุกแขนง ไทยกลาง ไทยใต้ ไปจนถึงภาษามลายูอย่างคล่องแคล่ว เคล็ดลับของแม่คือ ไม่อายที่จะพูดผิด ผีกฝนบ่อย ๆ เก็บนิดเก็บน้อยไปเรื่อย ๆ จนรู้จนได้ สิ่งนี้ทำให้ผมเรียนรู้ว่า ความรู้มีได้อยู่ในโรงเรียนเสมอไป ความใฝ่รู้ต่างหาก เป็นเครื่องมือที่ดีที่สุดในการหาความรู้

จากประสบการณ์เป็นเด็กต่างจังหวัดซึ่งต้องดิ้นรนมากทีเดียว ในการเรียนภาษาอังกฤษ ผมพบว่า วิธีการเรียนที่ดีที่สุดคืออิงกับเรื่องที่ตัวเองสนใจ เช่นหากชอบดูหนัง ก็ดูหนังฝรั่งโดยไม่อ่านซับไตเติล หากชอบอ่านนิยาย ก็หานวนิยายต้นฉบับมาอ่าน ถ้าชอบฟังเพลง ก็พยายามแกะเนื้อจากเพลงฝรั่งที่ชอบ ฯลฯ จะช่วยทำให้การเรียนภาษาต่างประเทศสนุก รู้ศัพท์แสงได้มากและเร็วกว่าเดิม โดยไม่จำเป็นต้องหาแฟนเป็นฝรั่ง!

คำที่แปลว่ารัก ในมือคุณนี้เป็นเล่มที่ 7 ในหนังสือชุดกำลังใจ ถัดมาจาก *รอยเท้าเล็ก ๆ ของเราเอง, ความฝัน* ๆ, *เบื้องบนยังมีแสงดาว, อาทิตย* *ขึ้นทางทิศตะวันตก, สองแขนที่กอดโลก* และ *สองปีกของความฝัน*

หนังสือเล่มนี้มีเจตนารวมเรื่องการเรียนภาษาอังกฤษเข้าไปด้วย เป็นหนังสือ ‘ทูอินวัน’ รวมคำศัพท์และสำนวนภาษาอังกฤษเข้ากับหนังสือเสริมกำลังใจและความคิดสร้างสรรค์

เป็นหนังสือ ‘ศัพท์-แสง’ แห่งกำลังใจ สำหรับคนที่ชอบอ่านและอยากรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษไปพร้อมกัน ส่วนจะได้ผลหรือไม่ ก็ขึ้นกับความขยันของผู้อ่านผู้เรียนว่าจะพัฒนาตัวเองต่อไปอย่างไร

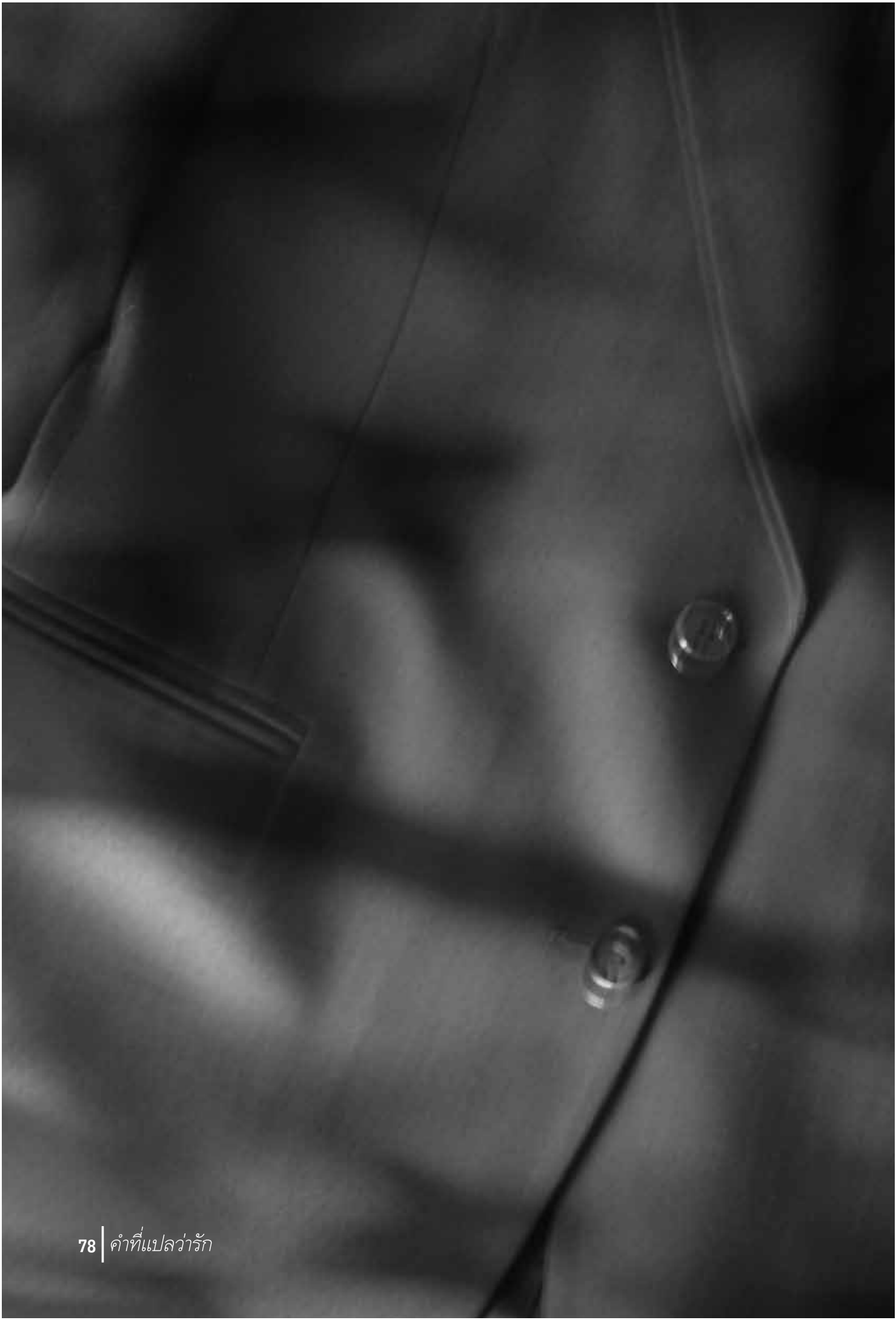
ขอขอบคุณ : ปริศนา บุญสินสุข บรรณาธิการ, อาจารย์จงจิต-ศุภกิจ นิมมานนรเทพ ที่ช่วยตรวจต้นฉบับ, นฤมล สกุลคีรีวัฒน์ ผู้ช่วยประสานงาน

ขอขอบคุณสปอนเซอร์ทุกท่านในโครงการ *เต็มหัวใจใส่ห้องสมุด* ร่วมบริจาคหนังสือเล่มนี้เข้าห้องสมุดทั่วประเทศ ได้แก่ บริษัท วินด์ ซิลล์ จำกัด, บริษัท ไทยยูเนียน กราฟฟิกส์ จำกัด, บริษัท บีช แบ็กอัพ จำกัด, คุณสมลักษณ์ แนบเกษร, ครอบครัว ‘เงาธรรมทรรศน์’, ครอบครัว ‘ต่อ หน้อย เบล ปาล์มมี’, ครอบครัวชีวเหียง และสำนักพิมพ์ 113

และอีกครั้ง ขอขอบคุณกำลังใจจากผู้อ่านทุกท่านสำหรับหนังสือชุดนี้

วินทร์ เลียววาริณ

สิงหาคม 2554

“This is the latter.”

ในหนัง เจมส์ บอนด์ ตอน *Casino Royale* (2006) นางเอก เวสเปอร์ ลินด์ สั่งตัดสูทชุดใหม่ให้พระเอก เจมส์ บอนด์ สวม ในดินเนอร์เล่นพนันกับคนร้าย สายลับหน้าใหม่ผู้ในเวลานั้นยังไม่ประสีประสาเรื่องการใช้ชีวิตในสังคมภายนอกถามเธอว่าทำไมต้องสั่งตัดสูทตัวใหม่ให้เขาด้วย ในเมื่อเขาก็มีสูทของเขาอยู่แล้ว

เวสเปอร์ตอบว่า “There are dinner jacket and dinner jacket. This is the latter.” (มีสูทดินเนอร์กับสูทดินเนอร์ นี่คือแบบหลัง)

สูทตัวใหม่ของเขาดูเหมือนสูททั่วไป แต่เมื่อพิถีพิถันให้ดีก็เห็นความแตกต่าง เนื้อผ้า สี สัน ลวดลาย ฝีมือการเย็บที่เหนือกว่า รายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ เหล่านี้ทำให้สูทสองตัวที่ดูคล้ายกันต่างกัน (และแน่นอน ราคาก็ต่างกัน!)

บ้านสองหลังมีพื้นที่เท่ากัน ทำเลเดียวกัน แต่หลังหนึ่งอาจประณีตกว่าอีกหลังหนึ่ง

ผู้หญิงสองคนสวยเหมือนกัน เก่งเหมือนกัน แต่คนหนึ่งอาจคมลึกกว่าอีกคนหนึ่ง

ในทุกวงการทุกอาชีพก็มี ‘สูทสองตัว’ มีแบบแรกกับแบบหลัง
ครูแบบแรกสอนหนังสือได้ ครูแบบหลังสอนปัญญาและ
จริยธรรมด้วยจิตวิญญาณ
หมอแบบแรกรักษาโรคได้ หมอแบบหลังรักษาโรคด้วย
จิตวิญญาณ

หมายความว่าความแบบแรกว่าความไม่ได้ หมายความว่าความแบบ
หลังว่าความด้วยจิตวิญญาณ

พระแบบแรกสวมจีวร พระแบบหลังสวมธรรม
บัณฑิตแบบแรกมีใบปริญญา บัณฑิตแบบหลังมี
ปัญญา

ฯลฯ

เราจะเลือก ‘สุท’ ตัวไหนหรือเลือกเป็น ‘สุท’ ตัว
ไหนก็ขึ้นกับทัศนคติของเรา อยากจะทำได้ดีที่สุดหรือแค่
ให้สอบผ่าน

เลือกที่จะเป็นคนดีที่พูดหรือดีที่ทำ ดีที่เปลือก
หรือดีที่แก่น ดีที่ปริมาณหรือดีที่คุณภาพ ก็แล้วแต่เรา

อย่างไรก็ตาม การจะมองออกว่า ‘สุท’ ตัวไหนดี
กว่า ต้องอาศัยสายตา รสนิยม และประสบการณ์

รสนิยมและประสบการณ์มาจากการเรียน การ
อ่าน การวิเคราะห์ การเปรียบเทียบ และความเข้าใจ

ชีวิตก็เหมือนสุท มีสองแบบ แบบธรรมดากับ
‘แบบหลัง’

คนฉลาดเลือกแบบที่มีเนื้อหา ลีลั่น ลัดส่วน และ
รายละเอียดที่ประณีตคมลึกกว่า

แน่ละ ชีวิต ‘แบบหลัง’ มีราคาสูงกว่า ต้องทำงาน
มากกว่า ต้องขยันกว่า ต้องลงแรงมากกว่า แต่คุ้มค่ากว่า

There are life and life. This is the latter.

มีนาคม 2554

*Worry doesn't help tomorrow's troubles,
but it does ruin today's happiness.*

Anonymous

ความวิตกไม่ได้ช่วยแก้ไขปัญหาของวันพรุ่งนี้
แต่มันทำลายความสุขของวันนี้

นิรนาม

“So what?”

ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2553 ชายหนุ่มคนหนึ่งนาม หลิว เหว่ย สมัคร เข้าประกวดคัดหาศิลปินเพลงในรายการ China's Got Talent เขาแตกต่างจากคนอื่นมิใช่เพราะมีเรือนกายพอมบาง สวมแว่นตาขอบ กระหนาซึ่งดูไม่เป็นศิลปินดนตรี แต่เก้าอี้ที่เขานั่งบรรเลงเปียโนสูง กว่าปกติมาก

หลิว เหว่ย ไม่มีแขนทั้งสองข้าง เขาเล่นดนตรีด้วยนิ้วเท้า!

ชายหนุ่มเล่นเพลงคลาสสิก *Mariage D'amour* ซึ่งเคยสร้าง ชื่อเสียงให้ Richard Clayderman มาแล้ว ด้วยนิ้วเท้าทั้งสิบที่ขยับ ไปมา โน้ตดนตรีหลังไหลออกจากเปียโนทีละตัว ต่อเนื่องแผ่วพลีว เป็นดนตรีเสียงสดใสกังวานท่ามกลางความคาดไม่ถึงของผู้ชม

หลิว เหว่ย เป็นชาวปักกิ่งวัยยี่สิบสาม เมื่ออายุสิบขวบ เขาเล่น ซ่อนหากับเพื่อน ๆ และถูกไฟฟ้าแรงสูงดูดขณะเปลือย เด็กชายนอน ไม่รู้สึกตัวนานสี่สิบห้าวัน แต่ก็รอดชีวิตมาได้อย่างมหัศจรรย์แลกกับการสูญเสียแขนทั้งสองข้างไปอย่างถาวร

เด็กน้อยร้องไห้เสียใจ คนไม่มีแขนจะอยู่ในโลกนี้ได้อย่างไร บางคนถามเขาว่า “แล้วนี้จะกินข้าวยังไง?”

พลันเขาก็เข้าใจสัจธรรมว่า ชีวิตเป็นสิ่งเปราะบางยิ่ง เราทุกคน สามารถจากโลกไปได้ง่ายตายชั่วพลิกพริบตา

พ่อแม่ของ หลิว เหว่ย บอกเขาว่า “ลูกต้องฝึกฝนการกินข้าว ด้วยตัวเอง มิเช่นนั้นต่อไปเบื้องหน้า เมื่อพ่อแม่แก่แล้ว ใครจะดูแล ลูก”

เมื่อนั้นเด็กพิการก็ได้สติ เข้าใจแล้วว่าสิ่งเลวร้ายที่เกิดขึ้นไม่ใช่ ความฝัน

แม่ของเขาบอกว่า “ลูกก็ไม่ได้ต่างจากคนอื่นเลย”

เมื่อคิดดูแล้ว ก็จริงอย่างที่แม่บอก ดู ๆ แล้วเขาก็ไม่ได้ต่างจาก

คนอื่น แต่ไม่มีสองแขนก็เท่านั้นเอง!

เมื่อปลงได้ เขาก็มองว่ามันเป็นชะตาชีวิตของเขา ป่วยการที่จะคร่ำครวญ เมื่อยอมรับความจริงได้ สติก็กลับคืนมา การไม่มีแขนไม่ใช่เรื่องทุกข์ระดับร้ายแรงอีกต่อไป เขาบอกตัวเองว่า “แขนไม่อยู่แล้ว แล้วไงล่ะ?”

ตั้งแต่นั้นเขาก็ดำเนินชีวิตเยี่ยงคนปกติ เขาบอกว่า “ผมมีความสุขดีกับชีวิตที่มีสี่ส้น เช่นเดียวกับคนหนุ่มสาวอื่น ๆ”

แม่ไม่เคยคาดหวังอะไรจากเขา ขอเพียงให้เขามีสุขภาพดีก็พอแล้ว แต่เขาอยากทำอะไรมากกว่านั้น อยากทำอะไรที่สำเร็จ

เขาฝันอยากเป็นโปรดิวเซอร์ดนตรีชั้นนำ

เป้าหมายเขาในวันนี้คืออยากได้ติดหนึ่งในสามอันดับแรกของการประกวด “เพื่อที่แม่จะได้มีอะไรพูดถึงลูกชายคนนี้กับคนอื่นบ้าง!”

โลกเรามีตัวอย่างคนสู้ชีวิตจำนวนมากมาย ผู้ที่ไม่ยอมถอยแม้จะพิการ คนตาบอด คนไร้แขน ไร้ขา กระทั่งคนที่ใกล้ตาย

กระนั้นคนส่วนมากก็มองว่า “ก็พวกนั้นเป็นคนพิเศษ เป็นคนที่มีกำลังใจเข้มแข็งผิดมนุษย์ ฉันเป็นคนธรรมดา จะทำอย่างนั้นได้อย่างไร”

หรือ “ถ้าฉันต้องตกในสภาพตาบอด แขนขาดสองข้างอย่างนั้น ฉันขอตายดีกว่า”

แต่ตัวอย่างจริงที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องพิสูจน์ให้เราเห็นว่า การต่อสู้กับชีวิตไม่ใช่ความพิเศษแบบพรสวรรค์ ใคร ๆ ก็ทำได้หากจะทำจริง ๆ

ลีนา มาเรีย คลิงวัลล์ ไม่มีแขน มีขาสมบรูณ์เพียงข้างเดียว เธอว่ายน้ำระดับทีมชาติ เย็บปักถักร้อย ขับรถ เล่นวอลเลย์บอล แม้กระทั่งทำอาหาร

ทง โคอตรชฌฎ ป่วยด้วยโรคกล้ามเนื้อสลายจนแขนขาลีบใช้การไม่ได้ เขาใช้ปากวาดรูประดับมืออาชีพ

ฯลฯ

มันกลายเป็นโบนัสที่ธรรมชาติมอบให้เมื่อเราสูญเสียอวัยวะบาง
ชิ้นไป ขอเพียงแต่ไม่อยู่เฉย ๆ รอความตาย

คนเหล่านี้เลือกที่จะพูดว่า “So what?” (แล้วไงล่ะ?) แทนที่จะ
เป็น “ไม่เอาแม่งแล้วโว้ย! ตายดีกว่า”

ไปต่อหรือไม่ไปต่อขึ้นกับทัศนคติของเราเองว่าจะใช้เกียร์เดินหน้า
หรือถอยหลัง

“แขนไม่อยู่แล้ว So what?”

“นัยน์ตาเสียไปแล้ว So what?”

“เท้าหายไปแล้ว So what?”

“อีกสองเดือนก็ตายแล้ว So what?”

‘So what? - แล้วไงล่ะ?’ แปลว่าก็ยังคิดที่จะมีชีวิตอยู่! ขอเวลา
กุคิดหน่อย แต่จะเดินหน้าไปแน่โว้ย!

หลิว เหว่ย ใช้เกียร์เดินหน้า

ชายหนุ่มไร้แขนเล่นเพลงนั้นจนจบ ทุกคนตะลึง เพราะลำพังใช้
นิ้วมือเล่นเปียโนก็ยากแสนยากแล้ว เขาทำได้อย่างไร?

เขาเริ่มฝึกเล่นเปียโนตอนอายุสิบเก้า การฝึกทรมานมาก เพราะ
เปียโนไม่ได้ออกแบบมาเพื่อเท้า ครูที่สอนเขาก็เลิก บอกว่าเป็นไปไม่ได้ที่
เล่นเปียโนด้วยนิ้วเท้า

หลิว เหว่ย เล่าว่าแค่ฝันว่าจะเล่นเปียโนก็ถูกหัวเราะเยาะเสียแล้ว
มีพัก ‘ลงเท้า’ เล่นจริง ๆ การฝึกฝนที่แรกนั้นลำบากแสนสาหัส โชคดี
ที่เขาเป็นพวกที่เมื่ออยากทำอะไร ก็ทำให้มันจบให้เรียบร้อย

เขาบอกตัวเองว่าเขามีทางเลือกแค่สองทาง หนึ่งคือ คร่ำครวญ
และภาวนาให้ตายเร็ว ๆ อีกทางหนึ่งก็คือทำเรื่องที่แสนวิเศษ

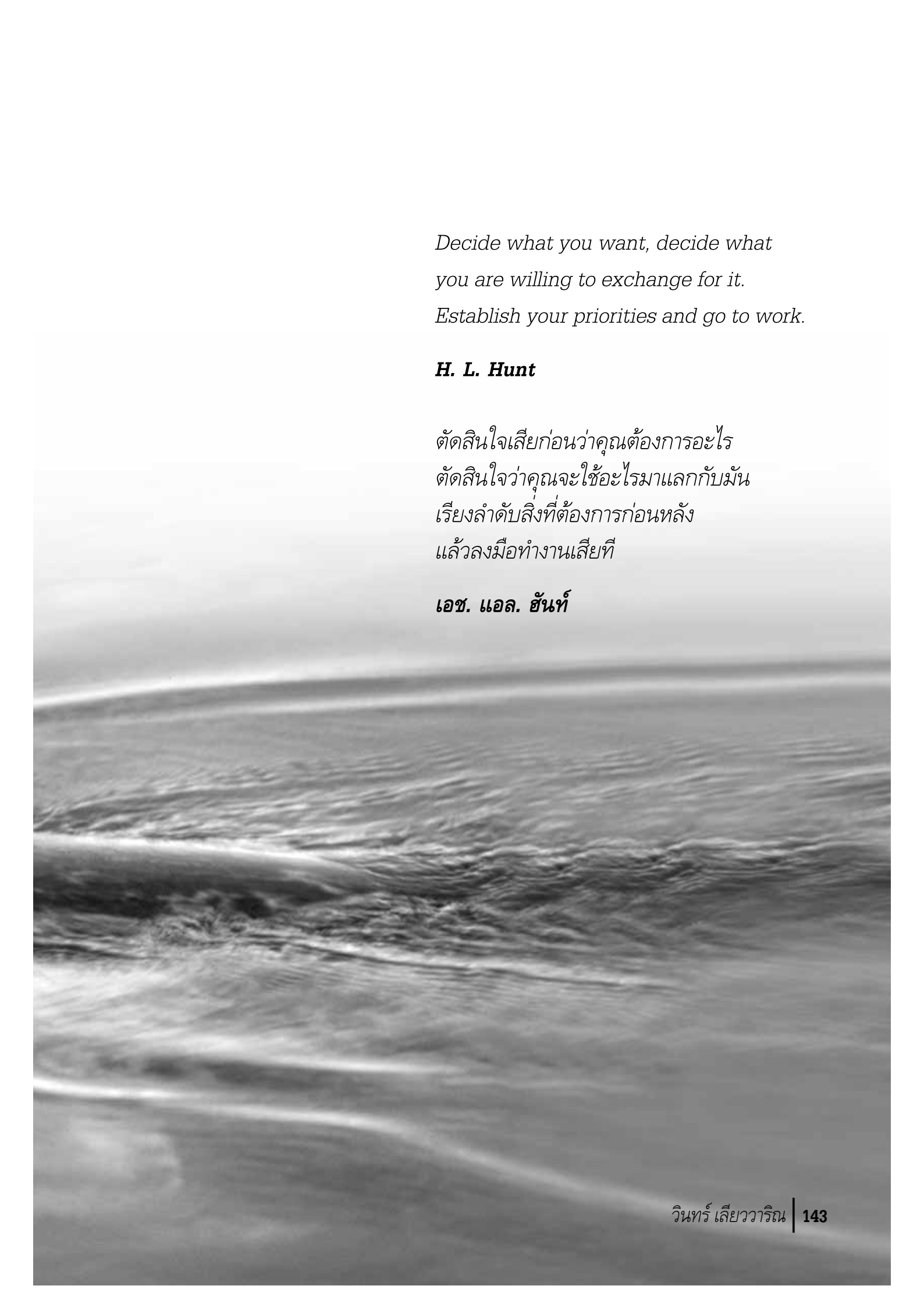
“ไม่มีใครกำหนดเป็นกฎว่า เปียโนต้องเล่นด้วยนิ้วมือเท่านั้น
หว่า!”

เมื่อข้ามอุปสรรคก้าวแรกไปได้ ก้าวที่สองก็ยากน้อยกว่าก้าวแรก
ก้าวที่สามก็ยากน้อยกว่าก้าวที่สอง...

เมื่อไม่ยอมแพ้เสียอย่างเดียว อะไร ๆ ก็เป็นไปได้
ไม่เพียงแต่ หลิว เหว่ย จะผ่านเข็ารอบแรกไปได้ เขายังได้
รับชัยชนะในรอบสุดท้ายอย่างสวยงาม
‘เรื่องที่แสนวิเศษ’ เป็นความจริงได้ตั้งแต่เมื่อคิดได้ว่า
“แล้วไงล่ะ?”

2553

*Decide what you want, decide what
you are willing to exchange for it.
Establish your priorities and go to work.*

H. L. Hunt

ตัดสินใจเสียก่อนว่าคุณต้องการอะไร
ตัดสินใจว่าคุณจะใช้อะไรมาแลกกับมัน
เรียงลำดับสิ่งที่ต้องการก่อนหลัง
แล้วลงมือทำงานเสียที

เฮช. แอล. ฮันท์